

РЕШЕНИЕ

№ 34708

гр. София, 23.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **4450** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 10а, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на С. Д. Х., родена на 01.06.1984г. в С., гражданка на С., чрез адв. К. С. от САК, против отказ за издаване на виза „Д“ от 04.04.2025г., постановен от завеждащ консулска служба в генерално консулство на Република България в [населено място], Р.Турция.

В жалбата се излагат съображения, че жалбоподателката, е кандидатствала за издаване на виза, тъй като съпругът ѝ се намира в Р.България, с предоставен хуманитарен статут от ДАБ с решение №12309/14.08.2023г. Като основания за отмяна по чл. 146 от АПК се сочат липсата на конкретни съображения относно отказа за издаване на виза. Освен цитираната законова разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ в АА липсвало посочване на каквито и да е факти, относими към приложението на материалния закон. С административния акт на ДАБ било взето решение жалбоподателката да се събере заедно със семейството си на територията на България, което било конкретната ѝ цел на искането за издаване на виза. Препятстването на събиране на семейството се мотивира с нарушение на разпоредбата на чл. 8 от ЕКПЧ. Иска се отмяна на постановения отказ и връщане на преписката за издаване на виза. Не се претендират разноски.

В о.с.з. жалбоподателката не се явява, не се представлява.

Ответникът – завеждащ консулска служба в генерално консулство на Република България в

[населено място],Р.Турция, чрез юрк. А. в о.с.з. оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд София-град,след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по молба на С. Д. Х.,родена на 01.06.1984г. в С.,гражданка на С.,която е подала заявление за издаване на виза тип D с номер IST25005466V на 28.02.2025г./л.13-17/В заявлението е направено отбелязване, че се касае за искане за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ. Информацията от визата е възпроизведена на български език в разпечатката от националната визова система.Към заявлението за издаване на виза са приложени изискуеми документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (Н.) – заявление за виза с вписано основание за искането „събиране на семейство“(т.23),медицинска застраховка,акт за раждане, свидетелство за брак, удостоверение за родствени връзки,трудов договор,копие на паспорт,копие на решение №12309/14.08.2024 г. на председателя на ДАБ, с което е разрешено на С. А. А. М. – чужденец с предоставен хуманитарен статут, да се събере на територията на Република България със съпругата му С. Д. Х.,родена на 01.06.1984г. в С.,гражданка на С. и членове на семейството му.

Със стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза, приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Н.,от Генерално консулство на Р. България в [населено място],Р.Турция,подписано от завеждащ консулската служба А. З.,с адресат оспорващата, С. Д. Х.,същата е уведомена,че издаването на виза е отказано с дата 04.04.2025г.Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ –"има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава"/л.13/

Административен съд София-град,като прецени доказателствения материал по делото,както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК приема следното:

Жалбата е депозирана в деловодството на АССГ на 14.04.2025г.Съгласно разпоредбата на чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4,не подлежат на обжалване по съдебен ред,освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.Видно от текста на жалбата до съдът,жалбоподателят се е позовал на обстоятелства касаещи нарушаването на права по ЕКЗПЧОС.Предвид изложеното настоящият състав приема,че жалбата,попада в предвиденото в закона изключение,същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания.Същата е в срок и е процесуално допустима,по същество основателна.

При разглеждане по съществото на спора,съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК,съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 Н. визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива

представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 Н., със заповед № 6/13.02.2025/л.33/, издадена от консула на Република България в И. Р. Турция, с която са определени консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелни решения по издаване на визи на основание чл. 27, ал. 2 Н., в която фигурира издателят на отказа А. З. Съдът приема, че оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ Консулската служба в генералното консулство на Република България в И. Р. Турция. Със заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от Н., на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Н..

Издаденият административен акт обаче се явява издаден при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, довели и до нарушение на материалния закон.

С определението за насрочване на делото № 17331 от 21.05.2025г. съдът изрично е указал на ответника, че неговата е доказателствената тежест да установи обстоятелството по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Също така изрично е указано на ответника, че в срок до първо о.с.з. следва да представи в цялост преписката.

Първо от доказателства по делото се установява, че в случая е не била спазена предвидената в чл. 30, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването следва да е извършено по реда, определени в инструкцията на министъра на външните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи. Липсват данни това да е било извършено от ответника преди постановяване на отказа което е съществено процесуално нарушение.

Второ обжалваният акт не е мотивиран. Съгласно чл. 35 АПК, индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Приложено е

решение на ДАБ относимо към искането за издаване на виза на жалбоподателката което не е коментирано. Във формуляра за издаване на визата като цел на искането е посочено „събиране на семейство“. Разпоредбата на чл. 8, § 1 на ЕКПЧ регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата. Държавите, без да нарушават ангажиментите, произтичащи за тях от договорите, могат да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на чл. 8, § 2 на ЕКПЧ. Съгласно посочената разпоредба намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона, и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата на чл. 8, § 2 са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата, което изобщо не е обсъждано. Трето органа издал обжалваният акт се е позовал на конкретни разпоредби в ЗЧРБ а именно, че издаване на виза от вид "D" е отказано на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание, следва да бъде установена специфичната цел у чужденеца - да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Такива факти не се установяват по преписката, от една страна, тъй като липсват доказателства в тази насока, чието доказване е в тежест на административния орган. Изложеното обосновава извод за липса на мотиви в оспорения административен акт - отказ за издаване на виза вид "Д" по отношение на С. Д. Х. Спазването на изискванията за форма на акта е от съществено значение, тъй като пречат както правото на защита на засегнатото от него лице, така и съдебния контрол за наличието на предвидените от материалния закон условия за отказ, поради което представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2 от АПК. По изложените съображения, оспореният отказ за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде отменен, като преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото заявление с номер IST25005466V от 28.02.2025г. на С. Д. Х. по искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "Д", при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона и при съобразяване с решение №12309/14.08.2023г., издадено от председателя на ДАБ с което е разрешено събирането на семейството на територията на Р.България.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град 34 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Д. Х., родена на 01.06.1984г. в С., гражданка на С., отказ за издаване на виза „Д“ от 04.04.2025г., постановен от завеждащ консулска служба в генерално консулство на Република България в [населено място], Р. Турция.

ИЗПРАЩА преписката на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението С. Д. Х. гражданка на С. за издаване на виза „Д“ с оглед дадените с настоящото съдебно

решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на закона.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

съдия: